

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416010246
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8416010246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.07.2020, v trestnej veci proti obžalovanej W.. Z. S. pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/55/2016 zo dňa 3.9.2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obž. W.. Z. S., E., nar. XX.XX.XXXX v N. D., trvalé bydlisko W. č. XXX/XX, B. A., okres K.,

u z n á v a v i n n o u , ž e

- v období rokov 2009 až 2013 v K., na ul. M. V. č. XX, v D. W., ako vtedajšia riaditeľka zariadenia a štatutárna zástupkyňa rozpočtovej organizácie V., porušila ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme a ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme tým, že okrem odmien, ktoré jej boli udeľované v období rokov 2009 až 2013 V. K., na základe návrhov odsúhlasených a podpísaných primátorom V. K. na udelenie odmien, sama pri rozhodovaní o udeľovaní odmien svojím zamestnancom, rozhodovala o udeľovaní odmien aj pre jej osobu ako riaditeľku D. a štatutárnu zástupkyňu zariadenia, na čo nemala oprávnenie, pričom v roku 2009 jej celkovo bola vyplatená na odmenách suma 4.500,- eur, avšak podľa odsúhlasených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2009 len v sume 800,- eur, v roku 2010 jej bola vyplatená na odmenách suma 4.531,50 eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2010 len v sume 1.100,- eur, v roku 2011 jej bola vyplatená na odmenách suma 6.561,50 eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2011 len v sume 900,- eur, v roku 2012 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.200,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2012 len v sume 1.700,- eur a v roku 2013 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.100,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za r. 2013 len v sume 1.000,- eur, čím takto spôsobila pre D., M. V. č. XX, K., škodu najmenej v sume 36.393,- eur,

t e d a

- prisvojila si cudziu vec, ktorá jej bola zverená, a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu,

čím spáchala

- zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona.

Za to jej ukladá:

Podľa § 213 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu jej podmiennečne odkladá a súčasne ukladá probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zákona ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku ukladá obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenej strane D. W., M. V. XX, XXX XX K., IČO: XXXXXXXX, škodu vo výške 36.393,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodenú stranu D. W. M. V. XX, XXX XX K., IČO: XXXXXXXX, odkazuje so zvyškom jej nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bola obžalovaná W. Z. S., E.. uznaná za vinnú zo zločinu porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období rokov 2009 až 2013 v K., na ul. M. V. č. XX, v D., ako vtedajšia riaditeľka zariadenia a štatutárna zástupkyňa rozpočtovej organizácie V. K., porušila ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme a ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme tým, že okrem odmien, ktoré jej boli udeľované v období rokov 2009 až 2013 V. K., na základe návrhov odsúhlasených a podpísaných primátorom V. K. na udelenie odmien, sama pri rozhodovaní o udeľovaní odmien svojím zamestnancom, rozhodovala o udeľovaní odmien aj pre jej osobu ako riaditeľku D., na čo nemala oprávnenie, pričom v roku 2009 jej celkovo bola vyplatená na odmenách suma 4.500,- eur, avšak podľa odsúhlasených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2009 len v sume 800,- eur, v roku 2010 jej bola vyplatená na odmenách suma 4.531,50 eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2010 len v sume 1.100,- eur, v roku 2011 jej bola vyplatená na odmenách suma 6.561,50 eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2011 len v sume 900,- eur, v roku 2012 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.200,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2012 len v sume 1.700,- eur a v roku 2013 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.100,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od V. K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za r. 2013 len v sume 1.000,- eur, čím takto spôsobila pre D. W., M. V. č. XX, K., škodu najmenej v sume 36.393,- eur.

Za to jej bol podľa § 237 ods. 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov a podľa § 51 ods. 1, 2 Tr. zákona s poukazom na § 49 ods. 1 Tr. zákona bol jej výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Tr. zákona jej bola uložená povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo sa zúčastniť na psychologickom poradenstve.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenému D. W., M. V. XX, XXX XX K., IČO: XXXXXXXX škodu vo výške 36.393,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal poškodeného D. W., M. V. XX, XXX XX K., IČO: XXXXXXXX s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ktorý bol vyhlásený v prítomnosti obžalovanej a prokurátora, podala odvolanie obžalovaná prostredníctvom obhajcu proti všetkým výrokom rozsudku dňa 03.09.2019. V predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii napadnutých výrokov uviedla, že keďže V. K. nikdy nebolo platiteľom jej mzdy, nemohla byť v pracovnoprávnom pomere k mestu K.. V. K. teda nebolo oprávnené rozhodovať o odmenách pre ňu. Pokiaľ by jej V. K. chcelo vyplácať odmeny, tieto by malo vyplácať z vlastného rozpočtu, čo sa však nestalo. Jediný kto bol oprávnený nakladať s finančnými prostriedkami D. W., M. V. bola ona, a preto absentuje úmysel, keďže musí byť preukázané, že porušovateľ si musí byť vedomý, že porušuje svoje povinnosti a koná v rozpore s nimi, avšak takýto úmysel jej nebol preukázaný. Pokiaľ ide o náhradu škody, táto D. W., M. V. nebola spôsobená, keďže išlo o prostriedky štátu. Ak niekto mal byť poškodeným, tak ním mala byť Slovenská republika. Rovnako do výpočtu škody boli započítané i odvody štátu, čo nebolo spôsobené ňou. Finančné prostriedky dané D. W., M. V. boli použité na mzdy a tak nemožno uzavrieť, že boli použité v rozpore s účelom, na ktorý boli poskytnuté. Iná situácia by bola, ak by tieto prostriedky použila na iný účel ako na mzdy. Nakoniec ani jedno z ministerstiev nemalo výhrady voči takémuto spôsobu vyplácania odmien a tento akceptovalo. Na základe uvedeného je zrejmé, že nekonala úmyselne, keď si vyplatila odmeny, konala v presvedčení, že takýmto spôsobom mohla postupovať a preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a ju v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Na podklade podaného odvolania krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné, aj keď z iných ako odvolateľom uvádzaných dôvodov.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy zákonným spôsobom, a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkový záverom. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy vyhodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že napriek tomu, že obžalovaná spáchanie akéhokoľvek trestného činu poprela, nespochybňovala samotné skutkové okolnosti tak, ako ich zistil okresný súd v napadnutom rozsudku. Mala však za to, že týmto svojim konaním nespáchala žiadny trestný čin. Svoje presvedčenie odôvodňovala v podstate dvomi argumentačnými líniami. V prvom rade mala za to, že nikdy nebola v pracovnoprávnom vzťahu s V.m K., keďže toto nikdy nebolo platiteľom mzdy obžalovanej, a preto nebolo oprávnené rozhodovať o odmenách pre obžalovanú a jedinou, kto bol oprávnenou osobou nakladať s finančnými prostriedkami D. W., M. V. bola obžalovaná ako jeho štatutárny zástupca.

Uvedené tvrdenie však nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Z meno-vacieho dekrétu prednostu Krajského úradu v Prešove vyplýva, že obžalovaná W.. Z. S., E.. bola dňom 1. apríla 1999 menovaná na základe § 67 zák. č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci a v zmysle § 65 Zákonníka práce do funkcie riaditeľky F. F. v K., M. V. XX. Týmto dňom došlo k vzniku jej pracovného pomeru v zmysle § 65 Zákonníka práce vo vtedy účinnom znení. Uvedenému svedčí aj oznámenie o ďalších podmienkach vyplývajúcej z pracovnoprávnych vzťahov zamestnancov vo verejnej službe z 2. apríla 2002, ktoré bolo adresované

obžalovanej W. E. S., E., z ktorého vyplýva, že jej pracovný pomer bol založený vymenovaním a považuje sa za pracovný pomer vzniknutý pracovnou zmluvou v zmysle § 252 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce a ktorým jej boli oznámené ďalšie podrobnosti jej pracovného pomeru, vrátane dĺžky dovolenky, či výpovednej doby. Zároveň z oznámenia o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce z Krajského úradu v Prešove na mesto K. z 1. júla 2002 vyplýva, že obžalovaná bola osobne oboznámená s uvedenou listinou, ktorou jej mesto K. ako riaditeľke F. F. K. oznámilo, že v zmysle zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce sa dňom 1. júla 2002 stala zamestnankyňou V. K., ktoré prebralo všetky záväzky, ktoré voči nej mal Krajský úrad v Prešove, pričom jej pracovné zaradenie a platové pomery ostali nezmenené. Uvedeným oznámením bola obžalovaná požiadaná, aby v úradnom styku uvádzala ako zamestnávateľa V. K..

Z uvedeného možno uzavrieť, že obrana obžalovanej W. E. S., E. spočívajúca v tvrdení, že V. K. nebolo vo vzťahu k nej v pozícii zamestnávateľa, nemá podklad vo vykonanom dokazovaní, ale ani v právnom stave plynúcom z právnych predpisov [§ 2 písm. d) zák. č. 416/2001 Z.z., § 112d zák. č. 195/1998 Z.z., § 54 ods. 3 zák. č. 313/2001 Z.z. a § 252 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z.]. Napokon uvedenému záveru, že vo vzťahu k obžalovanej bolo mesto v pozícii zamestnávateľa svedčí aj tá skutočnosť, že primátor mesta určoval odmeny obžalovanej ako riaditeľke D. W., M. V. XX, pôvodne pod názvom F. dôchodcov K., pričom uvedený postup nikdy nenamietala.

Podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme právne úkony za zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil.

Podľa § 20 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme môže zamestnávateľ poskytovať zamestnancovi odmenu za a) kvalitné vykonávanie pracovných činností alebo za vykonanie práce presahujúcej rámec pracovných činností vyplývajúcich z dohodnutého druhu práce a b) splnenie mimoriadnej pracovnej úlohy alebo osobitne významnej pracovnej úlohy, alebo vopred určenej cieľovej pracovnej úlohy, prípadne jej ucelenej etapy.

Zo znení vyššie uvedených ustanovení možno vo vzťahu k obžalovanej ako riaditeľke D. uzavrieť, že úkony za zamestnávateľa voči obžalovanej ako zamestnancovi vykonávalo V. K., a preto jedine V. K. ako zamestnávateľ bolo oprávnené poskytovať obžalovanej ako riaditeľke predmetného zariadenia aj odmeny v zmysle § 20 ods. 1 písm. a) a b) zákona o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. S uvedeným záverom nie je v rozpore skutočnosť, že mzda a odmeny obžalovanej boli hradené z rozpočtu D.

Obrana obžalovanej je teda na prvý pohľad zjavne účelová a v rozpore s pravidlami logiky, pretože podľa nej by jej absurdne za tú istú prácu patrila odmena z verejných zdrojov od dvoch subjektov, hoci v pracovnom pomere bola len k jednému z nich. Tvrdenie obžalovanej, že V. K. nevystupovalo vo vzťahu k nej ako k riaditeľke D. z pozície zamestnávateľa a nebolo oprávnené udeľovať jej odmeny, ale že tieto si mohla udeľovať ako štatutár právnickej osoby sama, je aj podľa krajského súdu len tvrdením účelovým, sledujúcim snahu zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Vo vzťahu k druhej argumentačnej línii obhajoby spočívajúcej v tvrdení, že vyplatené finančné prostriedky na odmeny obžalovanej nie sú škodou spôsobenou D. pre seniorov a D. opatrovateľskej služby, M. V., keďže išlo o prostriedky štátu a ak niekto mal byť poškodeným, tak ním mala byť Slovenská republika, čo zároveň principiálne odmietala na základe tej skutočnosti, že vyplatené odmeny boli platené z rozpočtovej položky zariadenia a keby neboli vyplatené na mzdy a odmeny, museli by sa vrátiť do štátneho rozpočtu, krajský súd uvádza:

Podľa § 124 ods. 1 Tr. zákona sa škodou rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely Trestného zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 523/2004 Z.z.“) rozpočtová organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami zapojená na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku. Hospodári samostatne podľa

schváleného rozpočtu s prostriedkami, ktoré jej určí zriaďovateľ v rámci svojho rozpočtu. Rozpočtové organizácie podľa tohto zákona sú všetky štátne orgány s výnimkou štátnych orgánov, ktoré sú organizáciami podľa § 22 ods. 2.

Podľa § 21 ods. 4 zák. č. 523/2004 Z.z. rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

Z ust. § 22 ods. 1 zák. č. 523/2004 Z.z. vyplýva, že rozpočtová organizácia hospodári s rozpočtovými prostriedkami a s prostriedkami prijatými od iných subjektov. Rozpočtová organizácia zostavuje svoj rozpočet príjmov a výdavkov. Pritom sa riadi záväznými ukazovateľmi štátneho rozpočtu určenými zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok a zriaďovateľom. Účelovo určené peňažné dary sa použijú v súlade s ich určením.

Z uvedeného je zrejmé, že rozpočtová organizácia, ktorou je aj D., hospodári nielen s rozpočtovými prostriedkami, ale aj s prostriedkami prijatými od iných subjektov, pričom hospodári samostatne. Nakladať s finančnými prostriedkami však môže len v súlade so schváleným rozpočtom a s právnymi predpismi. Pokiaľ si obžalovaná časť týchto prostriedkov prisvojila, tak zmenšila majetkové hodnoty, s ktorými bolo oprávnené disponovať D. a tým mu spôsobila škodu. Pre tento záver sú už potom bez významu úvahy obžalovanej o tom, čo s týmito prostriedkami v prípade ich nepoužitia rozpočtovou organizáciou či ich použitia v rozpore so stanoveným účelom.

Vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov preto ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že skutok tak, ako ho ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, sa stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchala obžalovaná.

Konajúci súd však posúdil konanie obžalovanej ako zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, s ktorou právnou kvalifikáciou sa odvolací súd nestotožnil.

Podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona sa trestného činu sprenevery dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu.

Zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku sa podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona dopustí ten, kto inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.

Ustanovenie o trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Tr. zákona sa vzťahuje na osoby, ktorým bolo zverené opatrovanie alebo správa cudzieho majetku, a uplatní sa tam, kde nebolo preukázané, že by vo svojej funkcii obohatili seba alebo iného, ale preukáže sa len spôsobenie škody. V tomto zmysle je ustanovenie § 237 Tr. zákona subsidiárne k ustanoveniu o trestnom čine sprenevery podľa § 213 Tr. zákona. Z uvedeného plynie, že v prípade, keď páchatel' si prisvojí vec z cudzieho majetku, ktorý mal povinnosť opatrovať alebo spravovať, dopustí sa trestného činu sprenevery, a nie trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

K danému je tiež namieste pripomenúť, že páchatel' si prisvojí cudziu vec alebo inú majetkovú hodnotu, ktorá mu bola zverená, ak s vecou alebo inou majetkovou hodnotou naloží v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec alebo iná majetková hodnota daná do opatrovania alebo do dispozície, a to spôsobom, ktorý marí základný účel zverenia. Prisvojenie je teda také nakladanie páchatel'a s vecou alebo inou majetkovou hodnotou, ktoré má natrvalo vylúčiť zveriteľa z dispozície s vecou alebo inou majetkovou hodnotou. Prisvojením takejto veci sa nerozumie získanie veci do vlastníctva, pretože trestným činom nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, ale iba získanie možnosti neobmedzenej dispozície s vecou, nie je však rozhodujúce, ako potom páchatel' s prisvojenou vecou, ktorá mu bola zverená, skutočne nakladá.

S ohľadom na uvedené konanie obžalovanej podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné posúdiť ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zákona, keďže obžalovaná ako štatutár zodpovedajúci za hospodárenie rozpočtovej organizácie V. K. si prisvojila finančné prostriedky, ktoré jej boli zverené,

aby s nimi nakladala v súlade s účelom zriadenia tejto rozpočtovej organizácie. Obžalovaná totiž bola v súlade so stanoveným účelom oprávnená nakladať s finančnými prostriedkami rozpočtovej organizácie a to nielen s príspevkom od štátu, ale aj s výnosmi za činnosť súvisiacu s poskytovanými službami a zodpovedala za ne. Preto ak prevzala finančné prostriedky, ktoré jej boli vyplatené na základe jej svojvoľného rozhodnutia o priznaní odmeny, tak naplnila objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Pri určovaní výšky škody pre účely právneho posúdenia skutku krajský súd, a napokon i správne okresný súd, vychádzal len z celkovej výšky neoprávnene vyplatených odmien bez odvodov.

Uvedené porušenie Trestného zákona pri právnom posúdení skutku viedol odvolací súd k zrušeniu napadnutého rozsudku v celom rozsahu a keďže vykonané dokazovanie konajúcim súdom postačovalo na rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd rozhodol vo veci s konečnou platnosťou. Bez toho, aby odvolací súd upravoval súdom prvého stupňa ustálený skutok, súd konanie obžalovanej právne kvalifikoval ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, pretože svojím konaním spôsobila značnú škodu, čo je kvalifikačným momentom uvedeným pod písm. a) v ods. 3.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu odvolací súd, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona, prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Rovnako ako prvostupňový súd, ani súd odvolací nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť.

Zistil ale, že obžalovaná síce bola raz súdne prejednávaná, a to trestným rozkazom Okresného súdu K. sp. zn. 7T/76/2015 z 17.06.2015, ktorým bola uznaná za vinnú z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zákona a bol jej uložený peňažný trest vo výške 1.200,-eur, avšak tento zaplatila 29.01.2016, a preto sa na ňu hľadí akoby nebola súdená. Keďže skutku, pre ktorý je trestne stíhaná v predmetnej veci sa dopustila skôr ako bola súdená v trestnej veci vedenej na Okresnom súde K. pod sp. zn. 7T/76/2015, súd prvého stupňa pochybil, keď obžalovanej nepriznal poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním skutku viedla riadny život podľa § 36 písm. j) Tr. zákona. Uvedené pochybenie krajský súd napravil a túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanej pri ukladaní trestu priznal a na základe uvedeného zistenia súd aplikoval pri ukladaní trestu ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zákona, z ktorého vyplýva, že v prípade prevahy poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi je potrebné upraviť trestnú sadzbu stanovenú v osobitnej časti Trestného zákona tak, že sa znižuje horná hranica o jednu tretinu. Zníženie trestnej sadzby sa vykonáva postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na to, že zákonom ustanovená trestná sadzba pre zločin podľa § 213 ods. 3 Tr. zákona je 3 roky až 10 roky, potom rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby je 84 mesiacov, jedna tretina z uvedeného rozdielu potom predstavuje 28 mesiacov. O 28 mesiacov bolo teda potrebné znížiť hornú hranicu trestnej sadzby (od 120 mesiacov bolo teda potrebné odpočítať 28 mesiacov) a to znamená, že trest, ktorý bolo potrebné obžalovanej ukladať, bol v rámci upravenej trestnej sadzby 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaná doposiaľ nebola priestupkovo prejednávaná.

Zohľadniac všetky okolnosti prípadu a najmä doterajší život obžalovanej považoval aj krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní troch rokov na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'ky za dostatočný. Rovnako súd prvého stupňa nepochybil, keď dospel k záveru, že na obžalovanú nie je nateraz nevyhnutné pôsobiť okamžitým výkonom trestu odňatia slobody a na jej nápravu a ochranu spoločnosti postačí uloženie podmienčného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovanej oproti rozsudku súdu prvého stupňa krajský súd priznal navyše jednu poľahčujúcu okolnosť, uvedené zohľadnil pri určovaní dĺžky skúšobnej doby podmienčného odsúdenia, túto oproti rozsudku okresného súdu znížil a určil ju v trvaní 3 rokov. Odvolací súd následne rešpektujúc ustanovenie § 51 os. 1 Tr. zákona uložil obžalovanej probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe počas jej celého plynutia, a to v trvaní troch rokov za súčasného uloženia povinnosti spočívajúcej v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Krajský súd má za to, že takto uložený trest je trestom nielen zákonným, ale aj primeraným, so zreteľom aj na spôsobený následok a tiež dostatočným pre zabezpečenie ochrany spoločnosti pred obžalovanou a pre vytvorenie podmienok na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život.

Poškodený D., M. V. 13, si v prípravnom konaní uplatnil dňa 17.2.2016 nárok na náhradu škody v celkovej výške 50.014,52 eur. Z vykonaného dokazovania na základe súdom prvého stupňa rozvedených skutkových a právnych úvah, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ne poukázal bolo súdom ustálené, že obžalovaná si prisvojila neoprávnene vyplatené odmeny vo výške 36.393 eur a na nahradenie predmetnej škody ju aj súd vo svojom odsudzujúcom rozsudku podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal. Vo zvyšnej časti poškodeným uplatneného nároku na náhradu škody krajský súd postupom podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného odkázal na civilný proces.

Na základe vyššie rozvedených skutkových a právnych úvah odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.